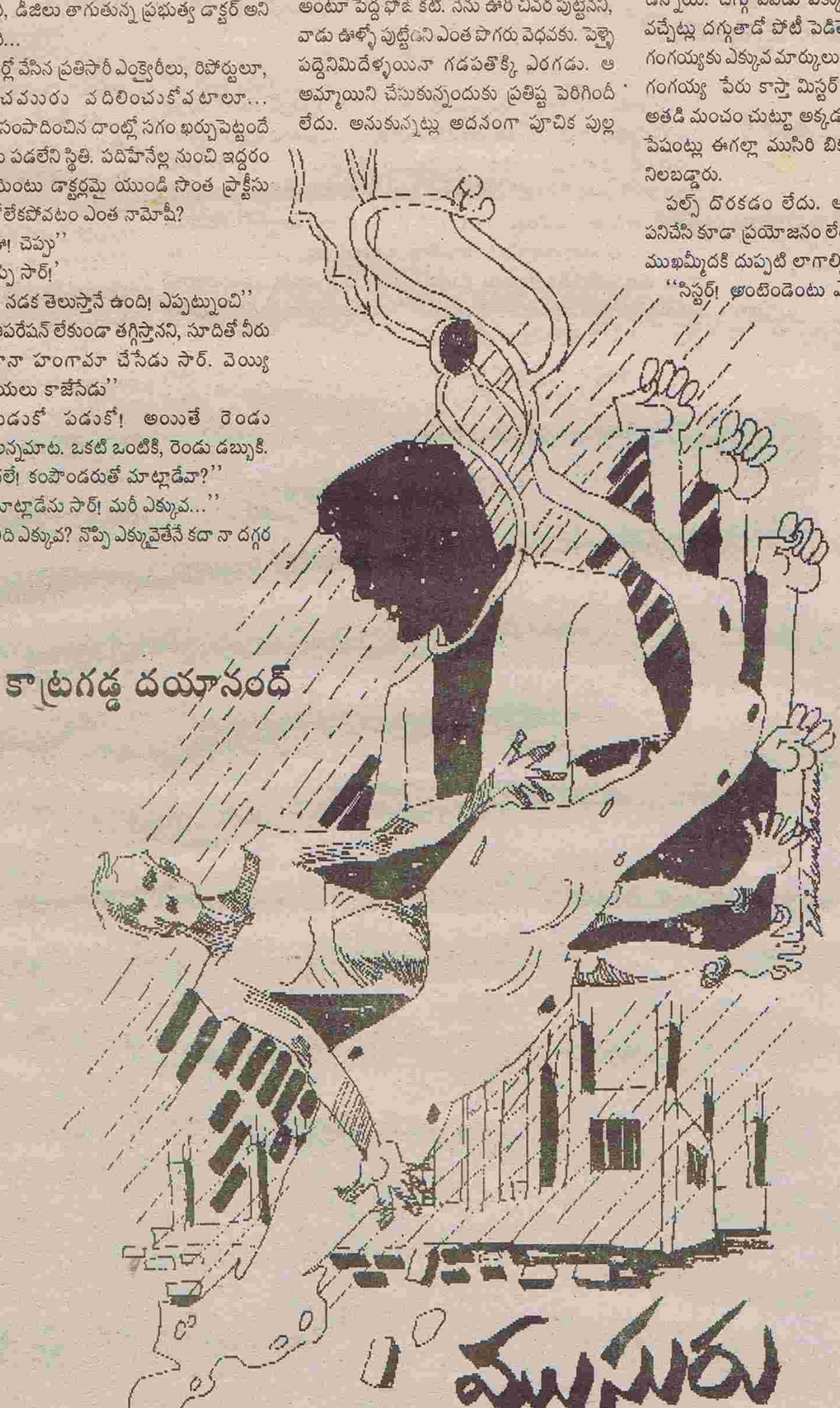

ముసురు

– కాట్రగడ్డ దయానంద్

పొద్దున్నే పట్టుకున్న ముసురు...

జల్లులు జల్లులుగా తెరలు తెరలుగా ఎడతెరిపి లేని వర్షం...

ఈ వర్షం ఇప్పట్లో తగ్గదేమో! వెధవ్వాన వెధవ్వాన!!

'టక్...టక్...టక్, టక్,టక్' కర్రపోటు చప్పుడు, ఆ వెనక దీర్ఘ నిశ్వాస నిట్టూర్పు.

''ఊ! చెప్పు. ఏం బాలేదు'' గొప్ప విసుగుదల, హూంకరింపు.

''వారం రోజుల్నించి జొరం. నాలుగు సూదులు పొడిపించుకున్నా తగ్గలేదయ్యా! కాళ్ళూ చేతులూ లాగేస్తున్నాయి నాయనా!''

''ఇచ్చిన మాత్రలు సరిగ్గా వేసుకున్నావా? లేదా!''

''వేసుకున్నా నాయనా! కడుపంతా ఒకటే మంట సామి''

''మంట లోనా, బయటా? ఆ కడుపును గాలికొదిలేసి తిరక్కపోతే, దానికో చెక్కానన్నా తగిలించగూడదూ? బయటైతే ఎండకు, లోనైతే ఆకలికి మంట. అన్నం తిని ఎన్నాళ్ళైంది?'' వ్యంగ్యం.

''ఎన్నాళ్ళు నాయనా? జొరానికి నాలుగు రోజులు ముందు నుంచీ లంఖనమే! మైళ్ళకొద్దీ భూమిని తొలిచి, మైకా తీసి రెక్కలున్నాళ్ళు చాకిరీ చేసి పిల్లల్ని ఎక్కదీస్తే ఇయ్యాల చిన్నోడి దగ్గరుండమని పెద్దోడు, పెద్దోడి దగ్గరుండమని చిన్నోడు... భూమికి బరువైపోయాను నాయనా! నువ్వైనా దయతలచి నాలుగు రోజులు బెడ్ ఇప్పించు సామి! దణ్ణం పెడతా!''

''ఎందుకు? నాలుగు రోజులు తిండికి దిగుల్లేకుండా ఉండొచ్చునా? ఛీ ఛీ! అన్నింటికీ మందులు కనుక్కుంటున్నారు గాని, ఈ ఆకలికి మందు కనుక్కోరు. అయినా, ఒంటికి చొక్కా లేకపోయినా, కడుపుకు ముద్దలేకపోయినా రోగానికి మాత్రం మందులు కావాలి. దరిద్రపుద్యోగం, దరిద్రపుద్యోగం! అన్నీ ఆకలి జబ్బులే. అన్నిటినీ నిషేధిస్తున్నారు గాని ఈ ఆకలిని నిషేధించలేకపోతున్నారు. సరే! రక్త పరీక్ష రాస్తున్నా. చేయించుకునిరా! మందులు మార్చి ఇస్తా''

''సామి! నా బెడ్ సంగతి! నాలుగు రోజులు ఆసుపత్రిలో పడుంటా! కనికరించు సామి! బువ్వన్నా దొరుకుద్ది''

''బెడ్‌లు ఖాళీ లేవు, పరీక్ష చేయించుకొచ్చుకో''

''అట్టనే సామి''

''టక్ టక్... టక్ టక్... టక్... టక్... ట... క్''

ఛీ ఛీ, ముసలోడు రూమంతా రొచ్చు రొచ్చు చేసేడు. ఈ వర్షం ఇప్పట్లో తగ్గదేమో? మూడు రోజులైంది ఇంటి నుంచి వచ్చి. అక్కడ ఎలా ఉందో! హాస్పటల్ కట్టుబడి ఎందాకొచ్చిందో? మధ్యలో ముసురొకటి. పాతిక లక్షల ఎస్టిమేషన్. తిరగ్గా తిరగ్గా, తీసుకునేది తీసుకోగా బ్యాంకు వాళ్ళు కనికరించేరు. బేల్దారి మేస్త్రీ సామాన్యుడు కాదు. కాస్త నమ్మకస్తుడు, తెలిసినవాడూ అనుకుంటే సిమెంటు బస్తాల్ని మాయం చేస్తున్నట్టున్నాడు. దగ్గరుండి చూచుకుందా మనుకుంటే.... వారానికి మూడు రోజులన్నా రాకపోతే ఈ జనంతో చాలా గొడవలు... ఇన్నాళ్ళ మనుషులు కాదు... ప్రతి ఒక్కరూ అజామాయిషీ చేసేవాడే. దరిద్రుల్తో వేగడం కష్టం...

ఖళ్ళు ఖళ్ళున ఒక దగ్గు తెర...

వెగటు వెగటుగా ఫినాయిలూ, స్పిరిటూ, మందులూ, జబ్బులూ అన్నీ కలగలసిన హాస్పిటల్ వాసన...

''ఊ చెప్పు! మందులు వాడుతున్నావా?''

మళ్ళీ గొంతులో తెమడ అడ్డుపడినట్లుగా దగ్గుతెర ఆయాసం బుసలు...

''ఎన్నాళ్ళైంది మందులు మొదలుపెట్టి''

''ఆరు నెల్లు సామి!''

''ఇంకో ఆరునెల్లు వాడాలి. మాత్రలు నెలకు రాసిస్తాను. కంపౌండరుకు కనబడు''

''కంపౌండరు చానా ఎక్కువ అడుగుతున్నాడయ్యా నువ్వన్నా ఒక్కమాట చెప్పు నాయనా! అంత ఇచ్చుకోలేనయ్యా''

కంఠం కొద్ది కొద్దిగా తెగుతున్న ఆనవాలు...

''నా దగ్గరేం మాట్లాడకూడదు. అన్నీ కంపౌండరు దగ్గరే. మందులేమైనా సవగ్గా వస్తున్నాయా, వెళ్ళు వెళ్ళు, అన్నీ అక్కడే మాట్లాడు''

''రేత్రిల్లు నిద్రే ఉండటం లేదు. పొనుకుంటే ఒకటే ఆయాసం, దగ్గు, పేనమంతా గొంతులోకి, ఊపిర్లోకి ఎగజిమ్మి కొచ్చుద్ది నాయనా! రేత్రంతా కూర్చుని కూర్చుని ఒళ్ళంతా నొప్పులు. ఎప్పుడు తెల్లారుద్దా, ఎప్పుడు ఎండొచ్చి ఊపిరి పీల్చుకుంటానా అని ఒకటే ఆరాటం. రాత్రుల్లు మెలకువ రాకుండా కమ్మటి నిదర మాత్రలు ఉంటే రాయి నాయినా''

''మెలకువ రాకుండానా! హ్హ హ హ్హ... ఇది ఎటూ కాని జబ్బు. అటు నిద్రాపట్టదు. ఇటు మెలకువా రాదు. రోజు రోజుకు కొద్ది కొద్దిగా తినేసి గాని మెలకువ రాకుండా చెయ్యదు''

''వస్తాను నాయనా!''

ఈ ముసురులో ఊరికి ఎలా వెళ్ళటం? బండి మీద తడుస్తూ వెళ్ళటం కష్టం. ఆసుపత్రి జీపు తీసుకెడదామంటే డీజిలు మీద కోత. పై పెచ్చు సొంతానికి వాడుకుంటున్నానని జనాల నిఘా, పేపరోళ్ల గోల. ఆ పైన కమీషనరుకు సంజాయిషీ ఇచ్చుకోవటం. అసలీ పల్లెటూరు పేపరోల్లతోనే పెద్ద తంటా. దేశంలో వార్తలేమీ దొరకనట్లు కాసులు కురిపిస్తున్న ప్రభుత్వ ఎక్సురే ప్లాంటు అని ఒకసారి, టీబీ మందులు మెక్కేస్తున్న హాస్పటల్ అని ఒకసారి, డీజిలు తాగుతున్న ప్రభుత్వ డాక్టర్ అని ఒకసారి...

పేపర్లో వేసిన ప్రతిసారీ ఎంక్వైరీలు, రిపోర్టులూ, చేతి చమురు వదిలించుకోవటాలూ... ఛ ఛ...సంపాదించిన దాంట్లో సగం ఖర్చుపెట్టందే బయట పడలేని స్థితి. పదిహేనేళ్ల నుంచి ఇద్దరం గవర్నమెంటు డాక్టర్లమై యుండి సొంత ప్రాక్టీసు పెట్టుకోలేకపోవటం ఎంత నామోషీ?

''ఊ! చెప్పు''

'నొప్పి సార్!'

''నీ నడక తెలుస్తానే ఉంది! ఎప్పట్నుంచి''

''ఆపరేషన్ లేకుండా తగ్గిస్తానని, సూదితో నీరు తీసి నానా హంగామా చేసేడు సార్. వెయ్యి రూపాయలు కాజేసేడు''

''పడుకో పడుకో! అయితే రెండు నొప్పులన్నమాట. ఒకటి ఒంటికి, రెండు డబ్బుకి. భలే భలే! కంపౌండరుతో మాట్లాడేవా?''

''మాట్లాడేను సార్! మరీ ఎక్కువ...''

''ఏది ఎక్కువ? నొప్పి ఎక్కువైతేనే కదా నా దగ్గర కొచ్చేవ్? అవన్నీ అక్కడే కంపౌండురు దగ్గరే మాట్లాడాలి. ఇక్కడ కాదు. ఆపరేషనంటే సూదితో నీళ్ళు తియ్యటమే? ఇప్పటికి ఒకటి చేయించుకో. రెండో దానికొస్తే ఫ్రీగా చేస్తాలే!''

''సోమవారం వస్తా సార్''

వచ్చిన ప్రతివాడూ బేరాలాడేవాళ్ళే. డాక్టర్ కావాడానికి ఎంత కష్టపడాల్సొచ్చింది. తల్లి కూలి కెళ్ళి సంపాదించింది. అక్కడా ఇక్కడా పాచి పన్లు చేసి సంపాదించింది. హాస్టల్లో చేరి, రేయింబగళ్ళు చదివి... డబ్బులేకపోవటం ఎన్ని అవమానాలు... ఎన్ని అవస్థలు... ఎంత కష్టం... పుస్తకాల క్కూడా డబ్బు దేవులాడుకోవాల్సిన పరిస్థితి... ఇక ట్యూషన్లు చేరడానికీ, డబ్బున్న కాలేజీల్లో చేరడానికి ఎలా కుదురుతుంది? బతకడానికి ఎన్ని హంగామాలు కావాలి. ''ఇద్దరూ గవర్నమెంటు సర్వీసులో ఇంకెన్నాళ్ళు? బావిలో కప్పల్లాగ, ఒక్కసారి బయటకొచ్చి చూడండి. విశాలమైన దేశం... దేశం నిండా పేరుకుపోయిన పేరున్న జబ్బులు చాలక, పేరులేని జబ్బులెన్నో. ఎంతైనా సంపాదించొచ్చు'' అని ఒకడంటే ''సొంత ప్రాక్టీసు ఎప్పుడు పెట్టుకుంటావ్! నీ జూనియర్లందరూ స్టార్ హాస్పటల్స్ కట్టేస్తుంటే! ఆలస్యం చేస్తే రేసులో వెనుకబడిపోవా?'' అని ఇంకొకడు.... పది పైసలు సంపాదించాలంటే ఎన్ని అవస్థలు పడాలి. ఎంతమందితో ఛీ అనిపించుకోవాలి? బంగారు స్పూన్‌తో పుట్టి ఉంటే ఈ అవస్థలన్నీ ఉండకపోను. ఆస్తులనీ, కట్నాలనీ, కానుకలనీ అన్నీ అప్పనంగా వచ్చి పడిపోను. సరే! అన్నీ పుట్టుకతో ఉన్నా నీతిగా ఉన్నవాడెవడు? అందరూ డబ్బుకు కక్కుర్తి పడేవాళ్ళే. వెంపర్లాడేవాళ్ళే! అప్పటికీ క్యాంపస్‌లో ఏరికోరి తన కంటె సీనియర్ అని కూడా చూడకుండా ప్రొఫెసర్ కూతురి మెడలో పసుపుతాడు కట్టి ఏంలాభం? పాత చింతపండు బస్తాను చేసుకోవడానిక్కూడా లవ్ చేయాల్సిన కర్మ! చేసుకున్నందుకు ఏమైనా దక్కిందా అంటే అదీ లేదు. వాడికెంత నీలుగుడు? పరువు, ప్రతిష్ట అంటూ పెద్ద ఫోజ్ కటి. నేను ఊరి చివర పుట్టేనని, వాడు ఊళ్ళో పుట్టేనని ఎంత పొగరు వెధవకు. పెళ్ళై పద్దెనిమిదేళ్ళయినా గడపతొక్కి ఎరగడు. ఆ అమ్మాయిని చేసుకున్నందుకు ప్రతిష్ట పెరిగిందీ లేదు. అనుకున్నట్లు అదనంగా పూచిక పుల్ల వచ్చిపడిందీ లేదు. పెళ్ళి పెటాకులు కావడమంటే ఇదేనేమో?

''సార్! టీబీ వార్డులో పేషంట్ కండీషన్ సీరియస్ సార్''

''సిస్టర్! ఎవడు? మిస్టర్ సౌండే గదా! ఎప్పట్నుంచి?''

''ఉదయం నుంచి సార్''

''ఇప్పుడా చెప్పేది?''

''శనివారం ఊరెళ్ళే హడావుడిలో ఉంటారు గదా సార్! అదీగాక ఓపీక్యూ ఎక్కువగా ఉందని మేమే అన్ని ప్రయత్నాలు చేసేం సార్! ఆక్సిజన్ సిలిండర్ అరేంజ్ చేసినా పల్స్ అందడం లేదు సార్''

''డామిట్! ఏం చేస్తాం? టీబీ వార్డుకూ, జనరల్ వార్డుకూ, గైనిక్ వార్డుకూ సర్వాంతర్యామిని నేనే గదా! పోస్టు చేసిన డాక్టరెవడూ ఈ ఊరికి రాడు. అథవా ఎవడన్నా వచ్చి దిగినా ట్రైనింగ్ వాటరంటూ, సెటిల్మెంట్ లేబరంటూ రెండో రోజుకే పరార్! మూడేళ్ళు పల్లెల్లో చెయ్యాలని ప్రభుత్వ చండ శాసనం. ఏంచేస్తా? సర్వీసు చెయ్యక తప్పుతుందా? నాబోటి దిక్కుమాలినోడికి ముగ్గురు డాక్టర్ల పని చెయ్యక తప్పుతుందా?''

నర్సు చిరునవ్వు....

బయటేమో ఎంతకూ ఎడతెగని ముసురు. ఈ ముసురు ఊళ్ళనీ బయళ్ళనీ ఏకం చేసికాని వదిలేట్టులేదు. మరో అరగంటైతే ఓపీటైం అయిపోతుంది. ప్రయాణం సంగతి ఆలోచించాలి. బస్సుల్లో వెడితే మూడు బస్సులు మారి రాత్రికెప్పుడో ఇంటికి చేరటం... ఈ లోగా మిస్టర్ సౌండ్‌ని చూచొస్తే....

''సిస్టర్! టీబీ వార్డుకు పద''

బెడ్ మీద మిస్టర్ సౌండ్! దగ్గీ దగ్గీ ఆయాసం బుసలు ఎగజిమ్మి ఎగజిమ్మి అలసిపోయి నట్లున్నాడు. టీబీ పేషంటంటేనే లావా ఎగజిమ్మే అగ్ని పర్వతమేమో! ఆక్సిజన్ సిలిండర్ పెట్టడం వలన ముఖ కవళికలు అస్పష్టంగా ఉన్నాయి. కంప్లయింట్లు రాసీ రాసీ వేళ్ళు వడలిపోయి ఉన్నాయి. దగ్గు ఎవడు ఎక్కువసేపు పెద్ద శబ్దం వచ్చేట్లు దగ్గుతాడో పోటీ పెడితే ఆ టీబీ వార్డులో గంగయ్యకు ఎక్కువ మార్కులు పడతాయి. దాంతో గంగయ్య పేరు కాస్తా మిస్టర్ సౌండ్ అయింది. అతడి మంచం చుట్టూ అక్కడక్కడా మిగతా టీబీ పేషంట్లు ఈగల్లా ముసిరి బిక్కు బిక్కుమంటూ నిలబడ్డారు.

పల్స్ దొరకడం లేదు. ఆక్సిజన్ సిలిండర్ పనిచేసి కూడా ప్రయోజనం లేదు. చేసేదేం లేదు. ముఖమ్మీదకి దుప్పటి లాగాల్సిందే.

''సిస్టర్! అంటెండెంటు ఎవరూ లేరా? ఒక బూచి కళ్ళ పిల్లది, మనవరాలు ఉండాలి కదా! పిలిపించండి. అడ్మిషన్ రిజిష్టర్‌లో అడ్రస్ దేవులాడండి. బాడీ అప్పజెప్పాలి కదా''

''రహీం! రహీం!! వాహనం సిద్ధం చేసుకో. శవాన్ని మోసుకెళ్లాలి.''

బయట ముసురు కొద్ది కొద్దిగా సడలుతున్న సూచనలు.

హమ్మయ్య! ఇక ఫర్వాలేదు. ఈ శవాన్ని దారిలో వదిలించుకుని నాలుగు గంటల కల్లా ఇంటికి చేరుకోవచ్చు. మేస్త్రీని పట్టుకుని లేబర్ కూలి ఎక్కువ అయినా సరే, త్వరత్వరగా పని పూర్తిచేయమని చెప్పాలి. గవర్నమెంట్ సర్వీసులో ఎన్నాళ్ళున్నా దరిద్రుల నుంచి రూపాయి రూపాయి పితుక్కోవాలి. ఎన్ని రోజులు పితుక్కుంటే ఎంత సంపాదిస్తాం? వాడెవడో చెప్పినట్లు బయట విశాలమైన దేశం... ఎంతైనా సంపాదించొచ్చు.

''ఊ రండి! రండి! చాలా రోజులైంది మీరు కనబడి. కమీషనర్ గారు విజిట్ కొచ్చినప్పుడు ఇంటర్వ్యూకని రావడం... అంతే! మళ్ళీ ఇప్పుడు కనబడుతున్నారు. ఏమిటి వార్తలు? మామూలు వానేనా? తుపానా? మందులేమైనా రాయమంటారా? మంచి టానిక్కులూ, పవర్‌ఫుల్ యాంటీ బయాటిక్కులు వచ్చేయి''

''అక్కర్లేదు సర్! నేరుగా విషయంలోకి వస్తాను. టీబీ పేషంటు వైద్యం సరిగ్గా లేక చనిపోయాడని రిపోర్టు. టీబీ మాత్రలకు డబ్బు దండుకుంటున్నారనీ, ఆ పేషంటు ఇవ్వలేదని మీరు మందులు ఆపేసేరని జనవాక్యం. నిన్న మిమ్మల్ని అందరూ నిలదీసేరని రాత్రి రేషన్ ఆపేరట కదా?''

''ఛ ఛ! వాళ్ళేం చెప్పినా మీరు నమ్మితే ఎలాగండీ? పేషంట్లు మా దేవుళ్ళు. వాళ్ళ మీద మాకేం కక్ష? అన్నీ లెక్క ప్రకారమే ఇస్తున్నాం. హెడ్ క్వార్టర్స్‌లో మందులు స్టాకు లేనప్పుడు ఒకటీ, రెండు రోజులు తప్పితే ఎప్పుడూ పేషంట్లకు మందులు కొరత లేదే! ఇక డబ్బు సంగతంటారా? నా మీద కక్ష గట్టి ఈ ప్రచారం. మొదట్నుంచీ ఉన్న కంప్లయింటే గదా! ఏనాడు రుజువైంది గనుక? అంతెందుకు ఈ టీబీ పేషంటు శవాన్ని వాళ్ళ బంధువులకు అప్పజెప్పడానికి నేనే స్వయంగా వెడుతున్నాను. మిస్టర్ సౌండ్ తెలుసుగా! గొప్ప కాంప్లికేటెడ్ పర్సనాలిటీ! ఎన్ని సార్లు మా డైరెక్టరేట్‌కు కంప్లయింట్లు పంపించి ఉంటాడు. కక్ష సాధింపే ఉంటే మరి ఇన్నాళ్ళు అతడు హాస్పటల్‌లో ఉండగలడా? సర్వీస్... సర్వీస్ ఓరియంటేషన్ నాది. అయినా మీ పేపరోల్లు మాత్రం నా మాటలు నమ్మరు కదా! ఏం చేస్తాం? మీరు అడిగినవన్నీ నిర్ద్వంద్వంగా ఖండిస్తున్నానని రాసుకోండి. అంతకంటే చేయగలిగింది ఏముంది?''

'' ఈ ఖండనలూ అవీ ఇంతకు ముందు మాటలు డాక్టర్! ఊళ్ళో పరిస్థితులేమీ బాగాలేవు. మీ మీద చాలా అలజడిగా ఉంది. తర్వాత మీ ఇష్టం. ఉంటాను''

ఛీ ఛీ! ఈ పేపరోల్లకు కాస్త సందు దొరక్కూడదు. ఎవరేమనుకున్నా అన్నీ రాసి పారేస్తారు. మళ్ళీ ఎంక్వైరీలు... రిపోర్టులూ... చేతి సమురు విదిలించుకోవడాలు... జేబులో పడిన డబ్బును లాగి పడేస్తారు. ఈ అలజడి అంతా మిస్టర్ సౌండ్ వలనే! అణగి మణిగి ఉండే పేషంట్లు వాడి చేతిలో పెన్నూ కాగితం చూచి నిరారుగా నిలబడ్డారు. రోజుకో సమస్య తీసుకొచ్చేవాడు మిస్టర్ సౌండ్ సచ్చికూడా సమస్యలు సృష్టిస్తున్నాడు. దగ్గుతూ దగ్గుతూనే ఎంతమందికి ఎన్ని కంప్లయింట్లు రాసేడు? ఇంతటితో వాడి అధ్యాయం పూర్తయిందనుకుంటే మళ్ళీ కొత్త అధ్యాయానికి నాంది పలికేట్టున్నాడు.

బయట కొద్ది కొద్దిగా సడలుతున్న ముసురు...

జల్లులు జల్లులై ఆగి ఆగి కురుస్తున్న వర్షం...

''రహీం! రహీం!! శవాహనం సిద్ధమేనా! త్వరగా... ఎంత త్వరగా బయల్దేరితే అంత మంచిది''

''సిస్టర్! మిస్టర్ సౌండ్ రిపోర్టులూ, కేస్ షీటూ అన్నీ పకడ్బందిగా ఉంచండి. రేపు ఏమైనా ఇబ్బందులు రావచ్చు. సరిగ్గా లేకపోతే అందరం ఇరుక్కుంటాం''

బయట వర్షం... కాసేపు కురుస్తూ... కాసేపు ఆగుతూ... మొత్తమ్మీద హోరు తగ్గింది.

''సిస్టర్! ఏమిటి బయటి గోల. అంతమంది జనం గుమిగూడేరెందుకు? ఛీ ఛీ! అంతా బురద, నీచు వాసన. పేషంట్లైతే ఓపీటైం అయిపోయిందని చెప్పండి. అదేమిటి డౌన్ డౌన్‌లూ, ముర్దాబాద్‌లూ, మిస్టర్ సౌండ్ మనవరాలేనా ఆ ముందున్న పిల్ల. పూనకం పట్టినట్లు అలా అరుస్తుందేమిటి? పనిలో పనిగా ఏడుస్తున్నాట్లు గూడా ఉందే! వాళ్ళ తాతను నేనెందుకు చంపేసాను. రోగం ముదిరి వాడే సచ్చేడు. దానికి నేనేం చేస్తాను? ఆ పిల్ల పక్కన ఎవరు... పొద్దునొచ్చిన ఆకలి కేసూ, టీబా కేసేనా? వాళ్ళ కింకా ఏంపని ఇక్కడ? ఆ వెనకంతా టీబీ వార్డు పేషంట్లూ, ఊళ్లోని జనం లాగున్నారే! వాళ్లందరికీ ఇక్కడేం పని? వెళ్ళమని చెప్పండి. శవాన్ని తీసుకెళ్ళడానికి జీపు ఇస్తున్నానని చెప్పండి. సిస్టర్! సిస్టర్! మాట్లాడవే! ఇంతలోనే ఎటు వెళ్ళావ్? అయెయ్యా! కంపౌండర్ని చొక్కా పట్టుకు లాక్కొస్తున్నారేమిటి? వదలమని చెప్పండి. వాళ్లందరూ ఇక్కడ్నుంచి వెళ్లకపోతే ఒకపూట కాదు, ఒకరోజు రేషన్ కట్ చేస్తానని చెప్పండి. లోపలిక్కూడ వచ్చేస్తున్నారు. రావద్దు. రావద్దు. బయటికెళ్ళండి. సిస్టర్! సిస్టర్, రహీం రహీం!! వాళ్ళు రాకుండా తలుపులు వెయ్యండి. ఎవరూ పలకరేం! అంతా ఎటుమాయమైపోయారు? లోపలికి వచ్చేసేరే! నన్నెందుకు పట్టుకున్నారు? నన్నొదలండి, నన్నొదలండి!! అంతా కంపౌండర్ చేసిందే! నాకేం తెలీదు. కావాలంటే అతడ్ని పట్టుకెళ్లండి. ప్లీజ్! నన్నేం చేయకండి, నన్నేం చేయకండి.... నన్నేం...చేయకండి.''

బయట ఉదయం నుండి పట్టుకున్న ముసురు పూర్తిగా వదిలేసింది. ఉరుములు మెరుపుల పెను తుపాను ఇప్పుడు ఆ హాస్పటల్‌ను చుట్టేసింది.

వచ్చేవారం కథ

మువ్వలు

– భమిడిపాటి జగన్నాథ రావు